

VERZWEGEN VERLEDEN

Evert
Groen

© 2020 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3035 9
www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alex

Notaris Slingerland hield in Enschede kantoor in een witte villa uit het begin van de twintigste eeuw, enkele minuten lopen vanaf het station. Alex Horn arriveerde even voor tien en een vriendelijke vrouw van begin twintig bracht hem door een glazen deur naar een hoge kamer met lichtgrijze lambrising. Ze wees hem een plaats aan een lange tafel. Daarna verliet ze de kamer en liet hem alleen achter. De korte wandeling vanaf het station naar het notariskantoor had Alex goedgedaan. Hij kon weer wat helderder denken na de reis van bijna elf uur. Hij keek de kamer rond. In het midden stond een stijlvolle langwerpige tafel waarboven een glazen kroonluchter hing. Aan de lange zijde van elke kant stonden leren stoelen. Iemand had aan het hoofd van de tafel een map en enkele papieren neergelegd. Een vrouw van middelbare leeftijd bracht koffie. ‘Meneer Slingerland komt zo, hij is nog even bezig,’ legde ze uit.

Alex knikte. Hij vond het niet erg om even rustig te zitten. Het koekje bij de koffie wekte zijn honger op. Vanaf de vorige avond had hij niet meer gegeten en hij nam zich voor om na het bezoek ergens een broodje te kopen.

Net nadat hij de koffie op had, kwam notaris Slingerland binnen. Een gezette man van halverwege de vijftig. Hij oogde vriendelijk, had kort grijs haar en een bril zonder montuur.

‘Jacob Slingerland.’ Met een handdruk stelde hij zich voor. ‘Voordat we verdergaan,’ voegde hij er direct aan toe, ‘wil ik u vragen naar uw identiteitsbewijs.’

De directheid van de man overrompelde Alex. Snel viste hij zijn

paspoort uit zijn binnenzak.

Slingerland sloeg het boekje open, vergeleek de foto en bestudeerde de gegevens. Toen hij kennelijk overtuigd was, liep hij naar de deur. 'Ik ga even een kopie maken. Ik zie dat uw koffie op is. Wilt u nog een kopje?'

'Alstublieft.'

De koffiejuffrouw had hem zijn koffie nog maar net gebracht, gelukkig ook nu met een koekje, toen Slingerland terugkwam. 'Het is in orde hoor. Excuus, misschien komt het wat zakelijk over, maar we moeten zeker weten dat u inderdaad bent die u zegt te zijn.' Hij liep naar de plek met de stapel papieren, maar stopte halverwege. 'Opnieuw moet ik mij verontschuldigen ... Allereerst nog mijn deelneming met het verlies van uw moeder. Het verwonderde mij dat ze is overleden. Dat kan nog niet lang geleden zijn. Anders hadden we het geweten.'

Alex slikte, hij vond het nog steeds moeilijk om erover te spreken.

'Mijn beide ouders zijn vijf weken geleden overleden.'

Slingerlands gezicht betrok. 'Een ongeluk?'

'Nee, vermoord bij een roofoverval.' Alex hoorde zijn eigen stem.

Die klonk vlak. Alsof het hem niets deed.

De notaris stond lange tijd zwijgend met zijn armen slap langs zijn lichaam. Toen Alex hem aankeek, meende hij echt medeleven op zijn gezicht te herkennen.

'Vermoord?' herhaalde de notaris zacht. 'Dat is verschrikkelijk. Sorry.'

Alex gaf geen antwoord.

Slingerland aarzelde even en nam toen zwijgend plaats achter de tafel bij de stapel papieren. Zonder op te kijken haalde hij diep adem. 'Wat toevallig,' zei hij toen. 'Net nadat we uw moeder hebben laten opsporen.'

'Laten opsporen?' Alex probeerde zich te concentreren. Hadden ze zijn moeder laten opsporen?

'Na het overlijden van een cliënt,' legde Slingerland uit, 'bleek er

een bankrekening uit 1978 te bestaan op naam van uw moeder. De overledene had een brief bijgevoegd met de opdracht om uw moeder op te sporen en opnieuw op de hoogte te brengen van de rekening. Omdat ik ben aangesteld als executeur testamentair, ligt bij mij de verplichting zijn wensen uit te voeren. Op de brief stond een oud adres in Amerika en de naam. Het adres bleek niet meer te bestaan en ook Marleen Kuijpers konden we niet traceren. We hadden het vermoeden dat het om een meisjesnaam ging. Daarom hebben wij een bureau ingeschakeld.'

Alex dacht na. 'Wie was die overledene?' vroeg hij toen. 'Was hij familie?'

'Ik mag de naam van mijn cliënt niet bekendmaken, maar het gaat niet om familie van uw moeder.'

'Dus als ik het goed begrijp,' vatte Alex samen, 'gaat het om een bankrekening die op naam staat van mijn moeder. Iemand heeft die rekening in 1978 geopend. Wie was dat?'

Opnieuw wachtte Slingerland met zijn antwoord. 'Wie die rekening heeft geopend, mag ik u niet zeggen.' Hij formuleerde voorzichtig. 'Vermoedelijk wist uw moeder van de rekening. Wij moesten haar volgens de opdracht *opnieuw* op de hoogte brengen.'

Nu begreep Alex er niets meer van. Wist zijn moeder van de rekening? Waarom had ze die dan nooit gebruikt?

Slingerland gaf op die vraag geen antwoord. Bladerend in de stapel papieren veranderde hij van onderwerp. 'Misschien kunnen we het over de rekening zelf hebben. Ik heb hier een overzicht van het saldo. Het gaat om een fors bedrag.' Hij reikte Alex een kopie van het afschrift aan. 'Het saldo op de rekening bedraagt na tweeëndertig jaar rente op rente 7.827.715 euro.'

Alex dacht dat hij het niet goed had verstaan en keek op het bankafschrift. Hij zag een bedrag van bijna acht miljoen euro staan. Dat kon niet waar zijn. Hoeveel was die euro waard? Waarschijnlijk niet veel. In dollars zou het bedrag veel lager zijn. 'Hoeveel is dat in dollars?'

Slingerland pakte een ander papier. ‘Ik heb vanmorgen nog even de wisselkoers geraadpleegd. Uitgaande van de huidige koers, gaat het om 10.619.861 dollar.’

Alex probeerde de informatie te verwerken. Bijna elf miljoen dollar. Dat klopt niet, was zijn eerste gedachte. Ze hadden een verkeerde voor zich. Zijn moeder kon zo’n groot bedrag niet hebben genegeerd. ‘Weet u zeker dat die rekening op naam van mijn moeder staat?’ Slingerland knikte en keek Alex aan. ‘Ja, heel zeker. Al vanaf 1978. Geen twijfel mogelijk. Wij zijn heel zorgvuldig te werk gegaan.’

Toen de koude wind hem in het gezicht sloeg op weg naar het station, wist hij niet meer dan dat er een bankrekening van zijn moeder bestond met bijna elf miljoen dollar. En hij, Alex Horn, was de enige erfgenaam. Om het in bezit te krijgen, zou hij nog een keer naar Nederland moeten. Als Slingerland alles had geregeld.

Weggezakt in de roodpluchen treinstoel luisterde Alex naar de regelmatige cadans van de treinwielen. Over anderhalf uur zou de intercity het ondergrondse station van Amsterdam Airport binnenrijden. En als straks het vliegtuig opsteeg, was hij precies tien uur in het onbekende Nederland geweest. Hij had er niet meer van gezien dan smeltende sneeuw en haastende forensen. Naast natuurlijk de notaris die de brief gestuurd had.

De intercity raasde door een verlaten winters landschap dat geleidelijk plaatsmaakte voor meer bebouwing. Alex schonk geen aandacht aan zijn omgeving. Hij concentreerde zich op één vraag: waar kwam die elf miljoen dollar vandaan? Iemand had dat kapitaal tweeëndertig jaar geleden gestort. En zijn moeder had ervan geweten, al die jaren. Waarom had ze nooit iets gezegd? Ze had het maar gewoon laten staan. En als hij die brief niet gevonden had, zou hij nog steeds niet van het bestaan ervan hebben geweten.

‘Hoe was de reis?’ vroeg Elisabeth na hun omhelzing in de aankomsthal van Washington Dulles International Airport.

‘Wel goed,’ zei Alex niet al te enthousiast. Hij kon zich van de terugreis weinig herinneren. Volledig in zichzelf gekeerd had hij geen aandacht geschonken aan de omgeving. Reizigers kwamen en reizigers gingen. Onbekende, nietszeggende gezichten die even in zijn buurt waren geweest. Vage stations en een onbewuste vliegreis. ‘Ik was ongerust. Meerdere keren heb ik geprobeerd je te bellen, maar je had je smartphone uitgezet. Dat kan toch niet, de hele reis niets van je laten horen?’

‘Ik had hem niet uitgezet,’ verdedigde Alex zich. ‘De batterij was leeg en ik kon hem nergens opladen.’

Het was vreemd. Toen hij vertrok was de batterij nog vol, maar toen hij in de trein naar huis wilde bellen, bleef het scherm zwart. Geërgerd had hij gezocht naar een mogelijkheid om hem op te laden. Juist toen hij zijn verhaal kwijt wilde, om het met iemand te delen.

‘Koop dan een betere smartphone. Wat heb je aan zo’n ding.’

Alex gaf geen antwoord. Logisch dat Elisabeth geïrriteerd was.

‘Nou, vertel het dan nu maar. Hoe was het bij de notaris?’

‘We zijn rijk. Ma had een rekening van bijna elf miljoen dollar.’

‘Elf miljoen?’ Elisabeth stopte en keek hem aan. ‘Alex, doe normaal. Vertel nou gewoon even hoe het was.’

‘Ik maak geen grap. Het is echt waar.’ En hij vertelde over zijn ontmoeting met notaris Slingerland.

Ze liepen door de glazen deur naar buiten. Alex huiverde en ritste zijn dikke winterjas dicht. Er lag vers gevallen sneeuw. Toen ze bij de zwarte Volvo V70 kwamen, legde hij zijn tas achterin en ging op de passagiersstoel naast Elisabeth zitten.

‘Maar ... Alex, elf miljoen! Wat kunnen we daarmee allemaal doen?’

Alex richtte zijn gedachten op het geld. Ze waren nu rijk. Wat zouden ze gaan doen?

Hij haalde de schouders op. ‘Ik weet het niet direct. We kunnen onze hypotheek aflossen. Als je wilt, kun je stoppen met werken.’

‘Waarom zou ik moeten stoppen met werken? Ik vind mijn werk belangrijk. De vrouw achter het aanrecht zeker? En jij dan? Jij kan toch ook stoppen?’

Alex glimlachte. Elisabeth reageerde precies zoals hij verwachtte. Ze zou haar baan echt niet opgeven. Hij trouwens ook niet. Zijn werk betekende te veel voor hem. Vakantie was leuk, maar alle dagen? Hij moest er niet aan denken. En al dat geld? Het gaf hem geen geluksgevoel. Hij kneep zijn ogen dicht. De reis had hem uitgeput. Hij verlangde naar zijn bed. Als hij tenminste kon slapen.

‘Ben je nog wat meer te weten gekomen over je ouders?’ veranderde Elisabeth van onderwerp.

‘Nee, niets.’ Misschien voelde hij zich daarom zo lusteloos. Hij wist vrijwel niets van het verleden van zijn ouders. Ze waren in 1978 uit Nederland naar Amerika geëmigreerd, dat wist hij. Hijzelf was toen twee jaar. Voor zover hij wist, had hij geen familie. Als kind had hij zijn vragen gesteld. Waarom zijn we hier gaan wonen? Waarom heb ik geen ooms en tantes? Of: Victor heeft een opa en oma, waarom ik niet? Ze wilden er niet over spreken. ‘Later, je bent nu nog te jong,’ had zijn moeder beloofd. Het was er nooit van gekomen. En nu leefden ze niet meer. Hij zuchtte, de vragen die hij vroeger gesteld had, klonken luider dan ooit.

‘Dat geld moet toch ergens vandaan komen?’

‘Ja, maar waarvandaan?’

‘Is er niets te vinden in het huis van je ouders?’

Alex voelde de weerzin opkomen. Als hij antwoorden wilde, zou hij moeten gaan zoeken tussen de spullen van zijn ouders. Dat wist hij wel, maar de beelden van zijn laatste bezoek vervulden hem met weerzin.

Ze waren samen aangekomen, Elisabeth en hij. Na een telefoontje van de politie uit Morgantown, hadden ze de jongens bij de burens gebracht en waren ze op weg gegaan. Er was iets ernstigs gebeurd met zijn ouders, dat begreep hij wel. Maar hij had zich niet direct grote zorgen gemaakt. Het zou allemaal nog wel meevallen.

De omgeving van het huis was volledig afgezet. Een politievrouw had voor hem het lint opgetild en was met hem naar het huis gelopen. Elisabeth was achtergebleven bij buurvrouw Strauss. De blauwe zwaailichten wierpen een spookachtig schijnsel op het huis. Hij was de verandatrap op gelopen. De deur stond open. Binnen liepen mannen in witte pakken. Ze hadden zojuist het sporenonderzoek afgerond, vertelde de agente. Sporen? En toen zag hij het. Overal lag bloed. Op de vloer, op de traptreden, tegen de muur en het kastje in de hal.

Ze lagen op de grond. Nog onbedekt. Levenloos.

Alex huiverde bij de herinnering. Sindsdien had hij het huis gemeden. Krampachtig probeerde hij dit tafereel uit zijn hoofd te bannen. Maar als hij antwoorden wilde vinden, zou hij daar moeten zoeken. Met tegenzin nam hij zijn besluit.

Voorzichtig, zonder lawaai te maken, trok Alex de huisdeur achter zich dicht. Elisabeth en de jongens waren nog in een diepe slaap en hij wilde ze niet wekken. De sneeuw kraakte onder zijn schoenen toen hij naar de auto liep. Hij had hem de vorige avond al bij de weg gezet. Alles in de auto voelde koud aan en hij zette de verwarming hoog.

Op deze zaterdagmorgen lag de buurt nog in volle rust. Nergens brandde licht toen hij langs de slapende huizen naar de autoweg reed. Ook de autoweg lag er donker en verlaten bij. Gelukkig was de weg sneeuwvrij.

Morgantown was de grootste stad in het noorden van West Virginia en lag aan de Monongahela rivier. Deze stroomde van Pennsylvania naar West Virginia en was 210 kilometer lang. Alex had er zijn hele jeugd doorgebracht. Totdat hij op zijn zeventiende vertrok naar Charlottesville om er te gaan studeren.

Hij had veel mooie herinneringen aan zijn jeugd. Maar nu pro-

beerde hij die te vermijden. Hij stemde de radio af op een praatprogramma om zijn gedachten af te leiden. Geleidelijk verdween de duisternis en verscheen er een mager zonnetje.

De vorige dag had hij nog gewerkt. Hij wilde niet afwezig zijn als zijn team werkte. Daarom had hij de reis naar Nederland zo kort mogelijk gepland. De reden van zijn verlof had hij verzwegen. Daar had niemand van zijn team iets mee te maken, dat hield hij privé. Zijn werk boeide hem. Elke keer opnieuw de uitdaging om een nieuw product te ontwerpen. Meestal apparaten die hielpen om efficiënter te werken en om de winst van de klant te verhogen. De opdracht waaraan ze nu werkten was anders. Die kwam van een ziekenhuis. Er moest een apparaat komen dat kon helpen bij een beter en sneller onderzoek zodat de artsen eerder een goede diagnose konden stellen. Hiervoor bezocht hij regelmatig het ziekenhuis en sprak hij met artsen en laboranten. Na de dood van zijn ouders had hij zich weer direct op zijn werk gestort.

Rond halftien arriveerde hij in Morgantown. Zijn ouders hadden gewoond in een rustige wijk met grote vrijstaande woningen. Het huis lag op een heuvel met uitzicht op de rivier. Hij parkeerde zijn auto voor de ingang van de garage die uitgegraven was in de heuvel en keek omhoog. Even verwachtte hij dat zijn vader naar buiten zou komen. Dat hij het allemaal gedroomd had. Met tegenzin stapte hij uit en liep de besneeuwde stenen trap op naar de veranda.

Voor de verandatrap stampte hij de sneeuw van zijn schoenen. Zo had zijn moeder het altijd gewild. Met schone schoenen liep hij de trap op. Voor de rode deur wachtte hij. Het stond er allemaal nog. De twee houten stoelen en het smeedijzeren tafeltje. Hij draaide zich om en keek naar de schittering van de rivier in het bleke zonlicht. Hoe vaak had hij hier niet gezeten?

Hij richtte zijn aandacht op de koperen knop van de deur. Vroeger glom die, nu was hij dof. Hij stak zijn sleutel in het slot en draaide de ronde knop om.

‘Stop, sta stil! Handen omhoog! Niet bewegen!’

Verschrikt keek Alex om. Twee agenten kwamen aangerend met getrokken pistolen. Hij keek om zich heen. Tegen wie hadden ze het? De tuin lag er verlaten bij. Ook bij de burens zag hij niets.

‘Ga liggen.’ Inmiddels waren de agenten tot onder de veranda genaderd. Twee zwarte pistoollopen wezen in zijn richting.

Dit was een vergissing. Snel stak hij de handen omhoog. ‘Maar ... ik ben de eigenaar van dit huis. Mijn ouders woonden hier.’

‘Liggen!’ beval een van de mannen.

Snel liet Alex zich voorover op de veranda zakken. ‘Ik ben de eigenaar van dit huis.’

Niemand reageerde.

Een politieman boog zich over hem heen. ‘Handen op je hoofd.’ Alex vouwde zijn handen om zijn hoofd. Terwijl zijn collega zijn pistool op Alex gericht hield, onderzocht de ander Alex op wapens. ‘Ik ben niet gewapend.’

Toen de agent klaar was, keek hij naar zijn collega. ‘Oké, Ike.’

‘Wat doet u hier?’ vroeg Ike, terwijl hij het pistool in de holster stak. Alex ging rechtop zitten en voelde zich boos worden. ‘Kom op, zeg! Dit is mijn eigen huis. Dat zei ik al. Sinds wanneer is het verboden om je eigen huis binnen te gaan?’

De agent liet zich niet intimideren. ‘Laat je ID-kaart zien.’

Geïrriteerd haalde Alex de kaart uit zijn jaszak.

De agent bekeek de kaart zorgvuldig. ‘Oké. U bent Alex Horn. Sorry. Ga maar weer staan.’

Alex stond op en trok zijn kleren recht. ‘Mag ik vragen wat er aan de hand is?’

‘We kregen melding dat er een raam is ingeslagen en dat er waarschijnlijk is ingebroken.’

‘Ingebroken?’ Alex beseftte dat het onbewoonde huis een gemakkelijk doelwit vormde voor inbrekers.

‘We zullen even kijken,’ zei Ike.

Ze liepen de trap af en onderzochten de buitenkant van het huis. Al snel vonden ze het gat. Het raampje van de kelder ontbrak.

De agent bukte en bekeek het gat. ‘Ingeslagen.’ Hij tuurde naar binnen. ‘Ik kan niets zien.’ Vervolgens wendde hij zich tot Alex. ‘Wilt u ons binnenlaten?’

Ze liepen de trap weer op en Alex opende de deur. De hal lag er nog hetzelfde bij als hij zich kon herinneren. Links was de zitkamer en voor hen de keuken. Rechts bevond zich de donker glimmende houten trap met de sierlijk gesneden leuning. De stoel bij de spiegel stond op een andere plaats. Weggeschoven tijdens het onderzoek door de technische recherche. De rode bloedplekken die hij zich herinnerde, waren veranderd in roestbruine vlekken. En naast de stoel, deels op het lichte tapijt en deels op de houten vloer, markeerde een bruine vlek de plaats waar zijn ouders hadden gelegen. Onderaan de trap, samen.

Hij wendde zijn gezicht af en deed zijn jas dicht. De kilte van het lege huis overviel hem. Hij stak zijn handen in zijn jaszakken. Een van de agenten kuchte. Met drie grote stappen stond Alex onder de gemetselde boog die toegang gaf tot de kamer. Weg van de hal. Hij zag het meteen.

‘O nee.’ Ze waren hier geweest. Opnieuw. De moordenaars van zijn ouders? Hij balde zijn vuisten en stak ze in zijn jaszakken. ‘O nee,’ zei hij weer.

Ike keek over zijn schouder de kamer in. Hier was gezocht. Dat kon je direct zien. Er was systematisch gezocht. De boeken waren op de grond gezet. Keurig, alsof ze alleen maar uit de kast waren gehaald om de planken schoon te maken. De inhoud van de kasten lag op de tafel min of meer op dezelfde manier als het in de kast had gelegen. Op de schouw stonden de foto’s. Van hem en de kinderen. En een van Elisabeth. Ze stonden er zoals ze altijd hadden gestaan. Het leek alsof de daders de spullen alleen maar verplaatst hadden. ‘Weet u hoe het huis eruitzag nadat het werd afgesloten?’ vroeg Ike. ‘Ja,’ zei Alex. ‘Iemand heeft daarna de kasten leeggehaald.’ Hij probeerde zich te herinneren hoe hij het huis had achtergelaten toen hij er voor de laatste keer was. Dat was nadat de politie klaar

was met het onderzoek. ‘Volgens de politie waren de daders niet verder in het huis geweest dan de plaats van de moord. Ze zijn waarschijnlijk betrapt bij binnenkomst en na de moord in paniek weggevlucht. In huis waren geen sporen te zien.’

‘Heeft de technische recherche misschien de kasten leeggehaald?’

‘Nee. Voordat ik het huis destijds afsloot, ben ik met een politieman nog een keer in alle ruimtes geweest. Alles stond gewoon op zijn plaats. Niets wees op roof. De daders waren alleen in de hal geweest.’

Alex wilde de kamer in lopen, maar Ike hield hem tegen. ‘Sorry, meneer. Er is hier kennelijk opnieuw ingebroken. Gezien de ernst van het misdrijf dat hier plaatsvond, zal er nu eerst opnieuw sporenonderzoek gedaan moeten worden.’

Gelukkig hadden ze niet al te lang hoeven te wachten totdat het nieuwe sporenonderzoek was afgerond. Samen met agent Ike ging Alex opnieuw het huis binnen. Hij dwong zich om over de plek met geronnen bloed heen te stappen en ging naar boven. Ike volgde hem. Eerst onderzochten ze de werkkamer van zijn moeder. De strijkplank stond midden in de kamer. Alsof ze zo ging beginnen met de strijk. Ze zou er nooit meer staan. Alex negeerde de gedachte. De kast met de witte deuren stond open. Er lag een stapel oranje mappen voor.

‘Ze zijn hier ook geweest,’ zei Ike.

Alex knikte. Hij beefde van machteloze woede en onderdrukte de neiging om iets kapot te maken. *Gebruik je verstand, Alex.* Hij liep naar de stapel mappen. ‘Ik kwam hier om papieren van mijn ouders op te halen en thuis na te kijken. Mag ik?’

Ike knikte. ‘Het onderzoek hier is afgerond en deze plaats is vrijgegeven voor u als eigenaar.’

Alex legde de mappen op de overloop. Straks zou hij ze wel naar beneden brengen. Hij zou ze thuis lezen. Niet hier.

Ze doorzochten de kamers een voor een. In de werkkamer van zijn vader stonden vier grijsgevolkte ordners op de grond. En op

zijn vaders bureau lag de laptop. Ook die bracht hij naar de hal. De boekenplanken waren leeg en de honderden boeken van zijn vader stonden zij aan zij op de grond. Alex zocht naar aanwijzingen. Iemand had iets gezocht. Maar wie en wat?

Vanuit de deuropening keek hij zijn eigen kamer in. Zijn kamer van vroeger. Het bed stond er nog, en de witte kast. Zijn ouders hadden de kamer gelaten zoals hij was. De kastdeur stond open, de kast was leeg. Er had niets in gezeten. Snel sloot hij weer de deur. Op zolder vonden ze een lege doos met verschillende mappen ervoor. Alex nam de mappen en bekeek ze. 'Die neem ik ook mee,' besloot hij. De andere voorwerpen stonden gewoon op hun plaats. Ze brachten herinneringen naar boven. De hengels van hem en zijn vader. De door zijn vader getimmerde poppenkast. Hij onderdrukte zijn emoties. Systematisch onderzocht hij de stoffige ruimte. Alles zat keurig in dozen en die waren netjes opgestapeld. Orde.

Tot nu toe had hij de slaapkamer van zijn ouders genegeerd. Hij voelde weerstand om die te onderzoeken. Ze hadden daar niets te zoeken. Die ruimte was van zijn ouders. Hij aarzelde. Toen drukte hij de deurkruk omlaag en liep naar binnen. Het stond er allemaal zoals hij zich herinnerde. Zoals het altijd was geweest. Het donkere eikenhouten bed, met de donkere plank aan het hoofdeinde. De zware eiken linnenkast. En de eiken kist aan het voeteneind van het bed. Het bed lag er keurig opgemaakt bij. Erop lagen handdoeken en ander linnengoed. Vanuit de kast op het bed gelegd. De linnenkast was een plaats waar je belangrijke zaken verstopte. *Zouden die smeerlappen gevonden hebben wat ze zochten?* Hij keek achter de kleren die aan de stang hingen en op de bodem van de kast. Niets. Daarna opende hij de zware eiken kist aan het voeteneinde van het bed. Er lagen wat mapjes voor en een teddybeer. *Zijn beer.* Zijn adem stokte. Hij greep de beer en draaide hem om. Vlak achter het rechteroor zat een snee. Hij voelde met twee vingers in het gat. Hij zat er nog! Opgelucht haalde hij adem. Voorzichtig trok hij aan een lichtbruin label, totdat de sleutel naar buiten kwam. Op het

label stond het logo van de Huntingtonbank. Nummer 46. ‘Ook de sleutel van het kluisje van de Huntingtonbank is er nog.’ Hij keek omhoog naar de agent en toonde de sleutel. ‘Mijn moeder verstopte die altijd in deze beer.’

Ike keek naar de sleutel. ‘Kun je zien of er waardevolle zaken zijn verdwenen?’

Alex keek rond. ‘Mijn vaders laptop stond er gewoon nog ... Wacht even.’ Hij liep naar het nachtkastje aan de slaapkant van zijn moeder. ‘Het sieradenkistje staat er ook nog.’ Hij opende het zwart glimmende kistje. Het zat er allemaal nog in. De gouden armband die zijn moeder alleen op feestjes droeg. De ketting met de barnstenen hanger en de bijpassende ring. Zijn moeder had niet veel sieraden gehad. ‘Het lijkt erop dat er niets kostbaars is gestolen.’ ‘Dan is het de dieven om iets anders te doen geweest.’

‘Maar wat dan?’

‘Misschien was iemand alleen maar nieuwsgierig,’ opperde Ike, terwijl hij rondkeek. ‘Volgens mij hebben we het hier allemaal wel gezien. Zullen we naar beneden gaan?’

‘Het kan ook met de moord te maken hebben,’ zei Alex. ‘De daders zijn toen in paniek weggevlucht. Misschien zijn ze teruggekomen.’ De agent haalde zijn schouders op. ‘Na vijf weken?’

‘Ze hebben een paar weken gewacht totdat de aandacht wat verslapt was.’

Ike knikte. ‘Dat zou ook kunnen.’

‘Wat gaan jullie nu doen? Hoe staat het nu eigenlijk met het onderzoek?’

‘Voor zover ik weet, is er nog geen doorbraak. Maar eigenlijk moet je dat vragen aan de collega’s van moordzaken.’

Het duurde Alex allemaal veel te lang. Hij wilde recht. Het onschuldige bloed van zijn ouders moest gewroken worden. ‘Het is belangrijk dat de daders worden gepakt. Ik vind het ondragelijk te weten dat de daders nog gewoon vrij rondlopen.’

Ike hielp hem om de mappen en ordners naar beneden te brengen. Buiten stonden enkele mensen te kijken. In het groepje herkende Alex mevrouw Strauss, de oude overbuurvrouw. Maar Alex gunde zich geen tijd voor een praatje met haar.

Direct reed hij naar de bank. Hij wilde de inhoud van het kluisje weten. Daarna zou hij een aannemer bellen om het kelderraampje te laten vervangen.

Bij de bank liep een medewerkster met hem mee. Een jonge vrouw met kort bruin haar. Via een brede trap liepen ze naar beneden. Ze passeerden een deur waar een bewaker stond en kwamen in een rechthoekige ruimte waar in de wanden honderden kluisjes zaten. In elk kluisdeurtje zaten twee sleutelgaten en een hendel. Ze stak bij nummer 46 haar sleutel in het ene sleutelgat en vroeg Alex zijn sleutel in het andere te steken. Daarna drukte ze de hendel omlaag en trok het deurtje open. In het lage rechthoekige gat bevond zich een bruine stalen bak die er precies in paste.

De medewerkster schoof de bak uit het gat en gaf hem aan Alex. Ze wees naar een klein tafeltje en zei: 'Ik laat u nu alleen. Als u klaar bent, kunt u mij roepen.'

Toen ze weg was, opende Alex het deksel. Hij aarzelde. Wat kon hij verwachten? Geld, sieraden, waardepapieren? Op een kartonnen map lag een stoffen zakje, afgesloten met een touwtje. Hij knoopte het touwtje los en schudde de inhoud voorzichtig op het tafeltje. Twee smalle gouden trouwringen en een gouden zakhorloge. Onbekende voorwerpen. Kennelijk voor zijn vader of moeder belangrijk geweest. Van zijn grootouders misschien? Hij liet ze snel weer in het zakje glijden en knoopte het touwtje weer vast. Hij zou de sieraden thuis wel beter bekijken.

Naast de map en het zakje zat er niets meer in de bak. Het was een grijze documentenmap met aan de hoeken elastiek om hem dicht te houden. Hij schoof de zwarte elastieken weg en bekeek de inhoud. Enkele getypte brieven en twee zwarte boekjes, paspoorten zo te zien. Verder een klein bruin boekje. Hij sloot de map en stopte het

zakje sieraden in zijn zak.

Opeens had hij haast. Hij verlangde naar huis. Daar zou hij wel verder kijken. Hij riep de medewerkster. 'Ik neem de inhoud mee,' vertelde hij haar. 'Dan kan ik er thuis beter naar kijken.'

'Zoals u wilt.' Ze plaatste de bak in het kluisje en gaf hem zijn sleutel. 'Wilt u het kluisje wel blijven huren?'

'Ja, voorlopig nog wel.' Hij durfde geen nee te zeggen. Dat klonk zo onherroepelijk. Hij kon het nog niet afsluiten.

In de auto stak hij zijn telefoon in de oplader en belde Elisabeth. Bijna direct nam ze op.

'Hoi. Jongens, even stil! Ik heb papa aan de lijn ... Hallo Alex, ben je alweer onderweg naar huis?'

'Ik zit in de auto.'

'Hoe ging het? Heb je wat gevonden?'

Alex vertelde over de inbraak.

'Wat vervelend. Zou best kunnen dat het de moordenaars waren ... Stil even, jongens! Ik kan papa niet verstaan.'

Op de achtergrond hoorde hij het gegil van de jongens. Een serieus gesprek zat er even niet in. 'Hoe ging het vandaag?' probeerde hij nog.

'De jongens hebben buiten gespeeld, maar er was elke keer wat. Peter had Paul geslagen, dus die kwam huilend binnen. Daarna stonden ze te bonzen op de deur voor drinken. Al de vriendjes kwamen mee naar binnen. Vervelend dat je er vandaag niet was. Ik had nog willen werken aan mijn onderzoek. Maar heel de week is er al wat. Jouw reis naar Nederland en nu weer naar Morgantown. Ik hoop dat we nu in rustiger vaarwater komen. Dan kan ik eindelijk weer eens mijn werk doen.'

'Vanavond hoop ik weer thuis te zijn,' stelde Alex haar gerust.

'Ja, probeer op tijd te zijn. Ik ging naar Anita, weet je nog?'

Na het telefoontje kwamen de emoties. Onverwachts. Ze vielen

op hem als een roofvogel op een prooi. Ze beten zich vast. Beelden en geluiden van vroeger. Zijn moeder, zijn vader. Hij hoorde hun stemmen en hun lachen. Hij zag ze staan in de keuken, in de tuin. Ze waren bij hem in de dierentuin.

Twee bebloede lichamen in de hal. Ze waren er niet meer.

Wat is er met jullie gebeurd? Waarom?

Hij zette de auto aan de kant van de weg. Hij kon niet verder. Droefheid, tranen, pijn, wanhoop, eenzaamheid, boosheid. Ze balden zich samen en zochten een weg naar buiten. Hij kneep in het stuur en huilde.

Hij wist niet hoe lang hij daar had gezeten, maar geleidelijk aan werd hij rustiger. Wat overbleef was een doffe pijn.